

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 1. Quid significet propriè hoc Verbum Magnificat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

dum nobis proponit, quòd sancta Ecclesia à Spiritu DEI gubernata tanti illud faciat, ut nunquam intermittat id modulari indies in Vesperis, & quidem tam magnificentis cum ceremonijs, ut videatur præferre illud cunctis residuis laudibus, quas reddit Deo; siquidem thus adolet Altaribus, illudque per totam circumfert Ecclesiam; surgunt omnes, & suam excitant mentem, renovantque attentionem; & vix est, qui non singulari perfundatur gaudio in corde suo: Hinc omnes propofuimus majori deinceps reverentia & devotione divinum hoc profequi canti-

cum, nostrosque seridò elevare animos, cum audierimus cantari illud, ut amplectentes sensa & affectus Sanctissimæ Virginis, elevemus cum illà magnificentiam Dei super cælos.

Si generica hæc declaratio demulset nos solatio, longè majori delibuti summus, dum in particulari quamlibet harmoniæ hujus prorsus cælestis tetigit chordam, quamvis nonnisi levissimè tetigerit illas: hinc etiam auscultandis illis maximà oportebat mentem defigere attentione, uti

videbis.

* * *

§. I.

Quid significet propriè hoc Verbum

Magnificat.

ECce unde suum incipiat Canticum: *Magnificat anima mea Dominum.* Anima mea, exclamat ipsa ex intimo cordis sui, abrepta ipsius tum amore, tum gaudio; Anima mea magnificat Dominum. Quid per hoc vult dicere? An quidquam adjungere vult gloriæ DEI, illamque majorem reddere, quàm sit? Si hoc est, prætenderet quid impossibile: imò cujusdam foret id species blasphemix, quam non excusaret, nisi excessus amoris, qui ipsemet non capiens, quod experitur, sapiùs etiam ignorat, quid dicat. Sed Verbum hoc *Magnificat*, signifi-

care non intendit; Anima mea adjungit aliquid gloriæ & magnificentix Dei; magnificate enim propriè vult dicere, magni facere: Jam magni facere rem aliquam, est illam magnificare, & quantò majoris sit, tantò magis magnificatur.

Ipsa declarat igitur, quòd Anima sua tam magnam concipiat æstimationem de Deo, ut nihil æstimet, nisi ipsum solum, quòdque id omne, quod non est ipse, nonnisi purum sibi videatur nihilum, & consequenter ipse solus omnem suam ad se rapiat existimationem, omnemque suum amorem, quòd-

Quid sit propriè magnificare Dominum.

Z z z

que

que residua omnia, nullam sibi ex eo vendicent partem, eòquòd fiat nihil. Omne, quod non est Deus, est nihil, eòquòd oriatur è nihilo æterno, ubi languebat ante mundi creationem; & exin cursu præcipiti revertitur in aliud nihilum æternum, quod finem excipiet mundi, ubi omnes hæ creaturarum vanæ species & sæculi pompæ in nihilum recident æternum. Ipsiùs anima magnâ hæc imbuta veritate, tanti facit, tamque sublimi ratione magnificat Deum, ut non amet neque æstimet quidquam, nisi ipsum solum. Et hinc oritur hæc tam perfecta ipsius ab omnibus creaturis separatio, ut non adhæreat, nisi Deo soli; hinc magnus ille mundi contemptus, & propria ipsius humilitas, per quam dignissima facta est, omnium creaturarum & elevata ad dignitatem Matris Dei. O quam brevi anima, quæ comprehenderet vel leviter sublimem hanc Philosophiam, hancque caperet doctrinam, assequeretur, maximæque facilitate obtineret ingentem magnorum sanctorum perfectionem!

Sæpe non dicimus verum, dum dicimus: Magnificat anima mea Dominum.

Facillimè pronuntiamus *Magnificat*, dicimusque abs hæsitatione magnificare nos velle Dominum; sed nonnisi os loquitur, dum animus nec minimam de hoc concipit cogitationem; vel si cogitamus de hoc, quod dicimus, judicamus quidem, æquissimum esse, ut æstimemus & amemus,

id est, magnificemus ipsum super omnia, sed nonnisi mera & simplex hæc speculatio est, cum interim cor vero illius non astuet desiderio, agatque protus appositum. Hæc ratione non imitamur Sanctissimam Virginem, quæ suum magis ore impendit cor, & magis linguâ suam impendit animam, ad magnificandum perfectissimâ ratione Dominum: *Magnificat anima mea Dominum*. Magna hæc anima, quæ nunquam infecta fuerat contagione peccati vel minimâ; magna hæc anima quam nunquam scõdaverat affectus erga creaturas vel minimus; magna hæc anima altior cælis, purior cunctis spiritibus Angelicis; magna denique hæc anima, tam Deo propinqua, ut magnificentissimus ipse existat Thronus, sola est igitur, quæ tam dignè magnificet Dominum, ut elevet magnificentiam ipsius super cælos.

Cogitemus nos peramanter in. Psal. 117.
vitari ab ipsâ, ad magnificandum
secum Dominum: *Magnificate*
Dominum mecum; mecum filij
mei & servi mei, mecum amici
mei, & veri devoti mei, mecum
eosdem induite affectus, iisdem
cor vestrum & animam vestram
accendite desiderijs, ut simul mag-
nificemus Dominum; & quoties
cantari audieritis *Magnificat*, asso-
ciate vos mihi, ut eodem mecum
tono decantatis magnificentiam
Domini. Nonne id vultis? om-
nes

nes imò ex pectore altum trahentes suspitium, responderunt se velle.

Pergit igitur & secundam psalterij tangit chordam; *Et exultavit Spiritus meus in Deo salvatori meo;* & verba hæc dicens experiri videbatur id in seipso, quod significat; *Et Spiritus meus totus repletus fuit, totusque inebriatus gaudio, quod gustabat in Deo salvatori meo.* Sed verbum hoc Emphaticum *exultavit*, non significat solum abundans quoddam gaudium. Albertus Magnus inquit, quod significet abreptionem quandam animi, effusionem quandam cordis, & certum quandam lætitiæ excessum, qui cum continere non possit nimis vehementes suos impetus, & velut coactus foràs erumpat, obliviscitur corpus modestiæ & gravitatis suæ; videtur suum perdere pondus, agitur, salit, exultat, volat, destituitur animo, & quasi corripitur deliquio. Nonne videre fuit plures, qui nimio perfusi gaudio cesserunt fati, dum summâ quâdam & inopinatâ obruebantur felicitate?

Historia refert de duabus illustribus foeminis Romanis, quæ, postquam duos suos desseverant filios, quos periisse credebant in naufragio, videntes ipsos ex improviso suis coram oculis, non solum vivos, sed etiam honoribus auctos, in instanti præ gaudio prolapsæ sunt mortuæ. Recenset insuper

de quodam, cui nomen diagoræ, qui cum videret duos suos filios (vel ut Gellius inquit) tres suos filios simul reduces è bello victoriosos, summâque redimitos gloriâ, applaudente & florum manipulos adsternente illis populo, tantâ lætitiæ oppressus fuit vehementiâ, ut solutâ corporeis vinculis animâ illicò exspirâit. Meminit insuper cujusdam Philistionis, insignis omninò sæculi sui Poëtæ, qui honorari se videns à principibus, tanta exin perfusus est gaudio, ut suam fuderit animam.

Verùm si vehementes impetus, quibus abundans nimis gaudium obruit animam, tanti sunt roboris, ut vinculis expediant ipsam corporis, quâ ratione factum est, interrogavi ipsum, ut supportare Sanctissima Virgo potuerit, quin moreretur, omnium abundantiam gaudiorum, qui torrentium instar exonerâtunt sese in cor ipsius, quando aspexit se matrem Dei, Angelorum hominûmque Reginam, & tandem omnium creaturarum tam maximam, tam felicissimam; & quod magis afficiebat ipsam, quando aspexit Deum tam mirificè in suâ glorificari personâ, nonne oppetere debebat mortem? Quomodo igitur vivere poterat? certissimè teneo, respondit mihi, id factum esse per ingens miraculum dexteræ Dei, & si ipse non conservâisset unionem corporis cum animâ ipsius, per eandem

Gaudium
mori non
fecit San-
ctissimam,
& quare.

hanc infinitam potentiam, quæ confecit unionem Humanitatis sanctissimæ cum divinitate in personâ Filij ipsius Unigeniti, ipsam nunquam supportaturam fuisse sui excessum gaudij, nec sui violentiam amoris, quod non corpore soluta evolaret in cælum.

Gaudium
conciliare
deberet
mortem
animæ
semper vi-
venti in
gratiâ

Eheu! prosequitur, quomodo possibile est, quod nos qui felicitatem possidemus non multum ab similem felicitati Sanctissimæ Virginis; nos, qui æquè replemur sicut ipsa, intimâ Dei præsentia, quamvis non eadem ratione; nos, qui possidemus ipsum velut pretiosum nostrum thesaurum, quem nemo potest tollere à nobis, si gratiam habeamus, & ipsimet perdere nolimus ipsum; nos, qui regnantem videmus ipsum in nostrâ animâ, quæ est regnum ipsius, tam certò, quam videant ipsum Beati in cælo, nisi quod illi videant ipsum clarè per lumen gloriæ, & nos obscurè per lumen fidei; sed certiores ipsi non sunt ex eò, quod vident, quam nos ex eò, quod credimus; nos, qui amamus ipsum in terrâ eodem amore, quo amatur à Beatis in cælo, quique amare ipsum possumus etiam majori amore, quam aliqui ex ipsis, & consequenter habere eor majori referunt gaudio, cum gaudium proficiscatur ex amore, dum suo fruatur amato; nos, quibus facultas est intrandi tam facilè in gaudium Domini nostri, cum magnum illius

oceanum semper circumferamus in cordibus nostris, utpote propria Dei repleti essentia; nos, qui nunquam non portamus in brachijs Providentiæ ipsius, velut dilecti ipsius filij; nos, quibus præparat & pollicetur Regnum æternum, modò amamus ipsam ex toto corde nostro; nos inquam, qui circumfusus nos videmus tantâ felicitatis abundantia, quique de hoc dubitare non possumus, non motiamur præ gaudio, cum dicere etiam possimus, quod Sanctissima Virgo: *Exultavit Spiritus meus in Deo salutare meo?* Ecce cum gaudio non currimus viam mandatorum ipsius, cum gaudium dilater cor, & cor gaudium dilatatum habeat alas, quibus attollatur in altum & possit volare? Ecce sæpius deiecitur tadio, tristitia, vecordique ignavia, acsi non nisi miseria nobis forent expectanda? Nonne sine intermissione exstimulanda foret nostra ad jubilandum anima, è præsentis aspectu felicitatis, quâ fruatur possidendo jam Deum? nonne attollendi sæpius nobis sunt in cælum oculi, & dicendum: aspice anima mea magnificum Patris tui ecclestis palatium, ubi tibi præparat æternum gloriæ suæ regnum, postquam toleraveris parvum hoc tribulationis in vitâ præsentis momentum. Ah! an momentum tribulationis me prosternat, pro eo, quod felicitatis, quam exspecto, æternitas me incessanter in cælum attol-

Efficitur
motiva
gaudij ho-
næ alioquin
anima.

Potest
beri ver
humilita-
ti; abs
quod h
beatur
militati
virtus.

attollat. Omnes magnâ cum voluptate hæc audientes, magnos sumpserunt animos maximo delibuti gaudio & solatio.

S. Bernard.
Differentia
inter veritatem
humilitatis,
& virtutem
humilitatis.

Nihilominus, ut nostro incrementum afferret gaudio, tetigit paulisper tertiam Plalteryj chordam: tertium Cantici admodulans versum. *Quia respexit humilitatem ancilla sua.* Sanctus Bernardus egregiam facit differentiam inter veritatem humilitatis & virtutem humilitatis; veritas ostendit nobis proprium nostrum nihilum, & propriam nostram objectionem; virtus facit nos illam amare, & libenter confiteri, nos esse nihil, Deumque solum esse omnia; veritas nos confundit, nosque prosternit, virtus nos attollit, nosque exstimulat; veritas humilitatis nos illuminat; sed virtus humilitatis nos accendit. *Est humilitas, quam nobis veritas parit, & non habet calorem; & est humilitas quam charitas format & inflamat.* Per veritatem humilitatis abundè videmus, nos esse nihil propriumque nostrum experimentum conferre nobis potest hanc notitiam; sed per virtutem humilitatis volumus tum contemnere nosmetipsos, tum contemni ab omnibus; & hæc est specialis gratia Dei, & solidum omnium gratiarum fundamentum. Non est esse humilem, dicit S. Franciscus Salesius, nosse quidem, nos magni quid non esse, nec magnum facere nosmetipsos posse; id

est, non esse bestiam; sed hoc est, esse humilem, amare suam abjectionem, gaudere illam ab omnibus agnosci, magno contemptu & Sancto odio prosequi seipsum, ut omnis æstimatio, omniisque amor exhibeatur Deo: quisquis verè hujus plùs habuerit humilitatis, plùs quoque ipse placebit oculis.

Jam hæc in parte Sanctissima Virgo omnes puras excellit creaturas, hæcque ob rationem summè ipsius oblectavit oculos, demulsit cor, abripuit animum. Abyssus profundæ ipsius humilitatis attraxit abyssum Majestatis ipsius infinitæ: *Abyssus abyssum invocat.* Et in

Humiliter
SS Virgini
non parum
non habet.

comprehensibile hoc prodigium cum dilataverit cor ipsius gaudio velut immerso, modulari fecit ipsam in Carmine suo. *Respexit humilitatem ancilla sua.*

Psal. 41. v.
8.

Et probè cognoscens, gaudium suum diffundendum fore in universum orbem, edquod in utero suo portaret illum, qui futurus erat summa omnium felicitas hominum, sequentia adjunxit verba: *Eccce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes;* Audite hoc mortales miseri, omnesque generationes, quæ extiterunt ab Adam, usque ad novissimum hominum, audite & applaudite felicitati Sanctissimæ Virginis: Venite omnes mundi nationes, quæ incolunt Orientem & Occidentem, Meridiem & Septentrionem; Accurrite omnes populi, cuicumque statûs

Cur omnes
generatio-
nes ipsam
dicant Bea-
tam.

&c

Potest ha-
beret veritas
humilitatis;
ab eo
quod ha-
beat ha-
bitum ha-
bitum
virtus.

de conditionis, Christiani, Judæi, pagani, Mahometani, magni & parvi, divites & pauperes, docti & indocti, peccatores & probi, venite omnes, ut beatam prædicitis Sanctissimam Virginem, eoque quod respexerit Deus humilitatem ancillæ suæ, & respexerit oculis tam benignis, ut Filius Unigenitus, qui regnat ab æterno in sinu divini Patris sui delicijs plenissimo, alius invenerit in ipsâ delicias, à quibus illectus & attractus est in sinum & uterum ipsius. Dicebat hæc tanto cum Spiritûs fervore, ut videretur dare voluisse vocem & sensum cunctis creaturis ad honorandum Sanctissimam Virginem.

Non poteram me continere, quin interpellarem & interrogarem oratorem nostrum: Unde igitur est, quod plurimi non tantum non honorent MARIAM, sed pro viribus suis imminuere & annihilare contendunt universalem erga ipsam omnium populorum devotionem? Si essent Judæi, Mahometani, hæretici, tolerandum adhuc foret; sed quod ejusmodi inveniantur etiam inter eos, qui Christianorum & Catholicorum gloriantur Nomine, quique cum publicè non audeant oppugnare honorem & cultum debitum Matri Dei, quem adorant, & Salvatoris animarum suarum, mille utuntur artificijs, ut, dum ipsam se defendere simulant, eandem perse-

quantur, imitantes proditorem Judam, qui osculando JESUM Christum, tradidit eum in manus inimicorum ipsius? An qui ejusmodi sunt, accenseantur numero omnium generationum, quæ Beatam prædicaturæ sicut ipsam? Cui coram illos putas aggregandos?

Nescio, respondit mihi; Legi enim in Sancto Bernardo, quod omnes creaturæ utentes ratione studeant honorare ipsam, in quocunque mundi extiterint loco, sive in cælo, sive in purgatorio, sive in hoc orbe; illæ in cælo benedicunt ipsam & reverentur velut Repartricem ruinæ Angelorum rebellium; illæ in purgatorio attollunt ad ipsam manus, illamque velut Potentem invocant Mediaticem, quæ suam sibi valeat accelerare felicitatem; & illæ in hoc orbe confugiunt ad ipsam velut Advocatam, summâ referant charitate, sicut cum Deo Filio suo reconciliationis. Sic omnia honorant & invocant ipsam in cælo, in terrâ, & in Purgatorio. Ubi sunt ergo, qui non honorant ipsam? Non nisi infelix inferorum est Regio, ubi ipsa habetur despiciatui: Quid scio, an inimici occulti vel publici admirabilis hujus Matris regionis hujus sint inquilini? Nunquam non audivi, manifestissimam finalis reprobationis esse notam, nullam erga Sanctissimam Virginem habere devotionem.

* * *

Quid cogitandum de
iis, qui non
honorant
Sanctissimam
Virginem.

D. Th.
1. p. 9
a. 6.

Deus
dem
pore
in 33.
giac
tam
nobis
excell
tius f
pedit.